

Звао се Стојадин Мирковић. Година- тек 19. Питомо, поштено и храбро дете из домаћинске и кућевне фамилије.

Оправили су га отац и матер за војску те '90. године- ваљало је одслужити домовини па имању, такав је вазда ред био у Срба, а Мирковићи, домаћини, рекох, из Горње Лесковине више Ваљева...било их је под плодном црницом колико и над њом. Више је генерација пало по шанчевима него по њивама, за плугом...

Звао се Стојадин Мирковић! Имао је већ 19 година, момчина...имао је тек 19 година, дете...довољно да преузме имање на тежачке руке кад се врати из армије, премало да отац и мајка преузму сандук с оним што је остало од...

Памтиш ли га Србијо?!

Слабо, ако је среће, а за сунчаних дана какав је овај ни толико...

Био је само Стојадин Мирковић, војник, војна пошта- Бјеловар, сељаче из забити више Ваљева, неке Лесковине, под ноктима вазда земље на коју тежак замирише како се роди...

Михаило Меденица: Крајпуташи сећана - памтимо ли Стојадина Мирковића?!
недеља, 01 октобар 2017 22:40